

DORZUCANIE (1) *sb n*

A sg dorzucani(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. dorzucić.

Dodawanie, dokładanie; interpretowanie z jakiegoś stanowiska: to co wyśzłzey powiedziano było o iedności TROYCE s. wespół/ oni [heretykowie] tylko do perfony Oycowey to wżytko przywieszowali. [...] Widząc to tedy błogółławiony Athánázius/ Heretikow wykrętne dorzucanie chciał wyłożyć tu to mieysce. [...] Bo iáko dziś thák y zówždy łłowá Páwłá s. Káczerze zwykli wywrócáć. SarnUzn G.

Synonimy: dobaczenie, domysł, domyslenie, dorozumienie, przydatek, przydanie, przymiot, przysada.

Cf [DORZUCAĆ]

LZ